

FAŠISTICKÁ EKONOMIKA A SOCIALISMUS POVINNOSTI

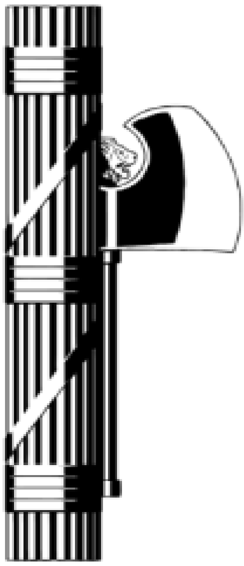
FAŠISTICKÁ EKONOMIKA A SOCIALISMUS POVINNOSTI

Publikace od Wewelsburg Archives

PŘELOŽENO Z PŮVODNÍ KOPIE WEWELSBURG ARCHIVES, 2017

Překlady podstupují průběžnou revizí, tím pádem nemusí být stoprocentní a mohou obsahovat spoustu pravopisných, formátových či překladových chyb.

Wewelsburg Archives
publication

Jednou z nejproblematičtějších otázek, s nimiž se setkáváme, když mluvíme o fašismu, je ekonomie, kterou obvykle kladou lidé, kteří stále žijí v liberální mentalitě a omezeném vnímání, kde je vše definováno v pojmech sociální a ekonomické politiky, a nikoli v principech odvozených z představy jediné pravdy a řádu, který ovládá svět. Různorodost historických ekonomických plánů a postupů, které zastávají různí mistři našeho boje, rovněž zkresluje jakoukoli komplexní odpověď na otázku. Celkově jsme lidem jednoduše odpověděli, že ekonomika je druhotná, nezáleží na ní tak, aby byla základním a určujícím prvkem fašismu. Odpověď se nezměnila, nicméně nyní existuje způsob, jakým můžeme tento postoj k ekonomice popsat, a je to vlastně slovo, které jsme v souvislosti s fašismem stejně opakovaně používali: Socialismus.

Náš socialismus však není sám o sobě ekonomickým systémem, není socialismem Marxe a spol. a stojí v přímém protikladu ke komunismu i kapitalismu. Přesnější by bylo říci, že k fašismu je socialismus definitivní společenskou strukturou, která je spíše srovnatelná se strukturami individualismu a kolektivismu, avšak stojí v opozici i k těmto dvěma strukturám.

Individualismus vytváří společenskou strukturu, v níž je každý sám za sebe, dobro jednoho převažuje nad dobrem celku, tato struktura je nejvíce příbuzná liberalismu a kapitalistickému ekonomickému systému. Pak tu máme kolektivismus, který je však v dnešní době do značné míry mylně interpretován jako dobro celku nadřazené dobru jednotlivce - to je špatná interpretace, protože kolektivismus je ve své podstatě jen masou jednotlivců se společným zájmem. V individualismu hledá člověk všechny své zájmy sám, v kolektivismu se mnoho lidí, kteří hledají společný zájem, sdružuje při jeho prosazování.

Jednoduše řečeno: Kolektivismus je individualismus, který hledá sílu v počtu v daných společných zájmech. Proto se společný zájem (společné zájmy) stává primárním ohniskem kolektivistického vyprávění, a je tedy snadno definovatelný. Kolektivismus fungoval pro komunismus proto, že pracoval s existující a zavedenou skupinou - proletariátem - a prodal jí myšlenku, že společně, a nikoli odděleně, mohou dosáhnout všech svých společných zájmů, a naplnění dalších individuálních zájmů může následovat až poté. Srovnatelně by se dalo tvrdit, že kolektivisté dosáhnou více věcí než individualisté, protože vítězství kolektivu ovlivňuje výsledek každého účastníka kolektivu a všichni jsou poněkud povzneseni, zatímco v individualismu jsou všechna vítězství... individuální a dosáhne jich jen málokdo. Navíc v individualismu je naprosto každý další jedinec konkurentem, i když bojujete o stejnou výhru, zatímco v kolektivismu se na vítězství ideálně podílejí všichni v rámci kolektivu.

V konečném důsledku však jak individualismus, tak kolektivismus nejsou pro fašismus dobré, protože jejich základním předpokladem je individuální zájem, bez ohledu na

to, zda je prosazován individuálně nebo kolektivně. Již dříve jsme se zabývali tím, jak jsou zájmy vždy sobecké a prospěchářské, jdoucí proti jakémukoli řádu ve prospěch vlastních pouhých rozmarů a přání, která jsou vždy materiální a nevyhnutelně vedou k degeneraci.

Kromě toho ani individualismus, ani kolektivismus nijak nepřispívají k zachování osobnosti člověka (otázka sémantiky - osobnost a individualitu používám proto, abych dal jiný a nezkažený termín tomu, co se běžně označuje jako individualita a identita): být jednotlivcem znamená pouze být číslicí, atomem; být v kolektivu znamená být ozubeným kolečkem. V obou případech nemá osobnost žádnou hodnotu, atomy jsou stejně nahraditelné jako ozubená kola a stejně tak postrádají jakoukoli skutečnou osobnost, jediný rozdíl je v méně rigidní struktuře individualismu, kde si můžete udržovat iluzi, že jste vlastní osobou, a přitom se pohybovat v moři klonů, kteří vás mohou v okamžiku nahradit, protože jak individualismus, tak kolektivismus fungují na předpokladu rovnosti a vyžadují snadnou nahraditelnost. V obou případech může být osobnost obětována buď kolektivní mentalitě, nebo falešné, prodejné "individuální" identitě.

Je tedy vidět, že sociální struktura individualismu se shoduje s ekonomickým systémem kapitalismu a sociální struktura kolektivismu s ekonomickým systémem komunismu. Jak kapitalismus, tak komunismus usilují o totéž: o materiální prosperitu, ale jeden o ni usiluje prostřednictvím volně organizovaného konkurenčního systému "všichni proti všem" (odtud svatá kráva volného trhu, liberální pojetí státu nezasahujícího do ekonomiky a tak dále) a druhý o ni usiluje prostřednictvím kolektivního úsilí, které vyžaduje jednotné

řízení (odtud forma státního socialismu s kontrolou výrobních a distribučních prostředků v rukou státu a bezstátního komunismu, kdy tytéž prostředky jsou přímo v rukou samotného kolektivu bez prostředníka).

Komunismus je celkově přímým produktem individualismu a kapitalismu během průmyslové revoluce, které vytvořily odlišné skupiny, jež lze identifikovat, a to proletariát a buržoazii, nicméně obě chtěly v konečném důsledku totéž, jenže ti druzí toho již dosáhli a spoléhali se na to, že ti první udrží jejich prosperitu, a proto se nevyhnutelně objevilo vyprávění o vykořisťování: Buržoazie v podstatě "podvedla" proletariát v soutěži o hmotné bohatství, a aby konečně dostala, co si zaslouží, musel se proletariát sjednotit a "vyvlastnit vyvlastňovatele". Komunismus se jednoduše stává prosazováním kapitalistických cílů bez buržoazie, která by stála proletariátu v cestě.

Cílem kapitalismu je nakonec pracovat a vydělávat až do okamžiku, kdy už pracovat nemusíte, práce je překážkou, kterou je třeba překonat na cestě k materiálnímu bohatství, které si lze užívat, a tak nastává dekadence. Buržoazie tohoto cíle dosáhla k závisti proletariátu, který se rozhodl, že byl okraden o svůj podíl, a proto povstal, aby si toto bohatství nárokoval pro sebe. Je jen logické, že s rozvojem techniky se objevily myšlenky jako "plně automatizovaný luxusní komunismus", které dokazují, že Spengler měl pravdu: Marx nenáviděl práci, čímž se v tomto smyslu nijak nelišil od kapitalistů, protože tento scénář je také snem každého kapitalisty. Více se o této kritice komunismu a Marxe, které jsou nakonec stejné jako kapitalismus, můžete dočíst v knize Oswalda Spenglera

"Prusismus a socialismus" a v kapitole "Marxismus" v knize France Parkera Yockeyho Imperium.

Nyní, když jsme toto vše definovali, se můžeme konečně vrátit k původní otázce fašistické ekonomiky. Nyní by již mělo být zřejmé, že fašismus neusiluje o materiální bohatství jako o cíl sám o sobě, bez ohledu na to, zda se jedná o jednotlivce nebo kolektiv. Navíc fašismus, usilující o soulad lidské společnosti s Kosmickým řádem a pravdou, neupřednostňuje zatemňování vlastní osobnosti, ale naopak ji chce rozvinout do jejího plného potenciálu, který je u každého člověka jiný, a to na základě jeho místa v Kosmickém řádu. Naším cílem je zkrátka vytvoření organického státu, kde je každý na svém právoplatném místě, snaží se realizovat sám sebe a tím přispět k realizaci národa, rasy a konečné pravdy.

Tohoto cíle lze dosáhnout pouze zvláštním druhem společenského uspořádání, které neumožňuje ani individualistický systém "všech proti všem", ani kolektivistické klanové/třídní/skupinové konflikty. Touto strukturou je socialismus jako společenský řád. Nejde o ekonomický socialismus, ale o socialismus, který existuje na stejné úrovni a v opozici k individualismu a kolektivismu tím, že na lidi klade smysl pro povinnost, který odstraňuje prvek zájmu vlastní těmto dvěma společenským strukturám, definuje je jako kvalitativně stejné a náš socialismus klade jako kvalitativně odlišný (přesněji řečeno je nevhodné mluvit o nějaké "třetí cestě", když v praxi existují pouze dvě). Socialismus jako společenský řád podobně podkopává svým zavedením povinnosti základní předpoklad kapitalismu i komunismu, které usilují o tytéž cíle různými prostředky, zatímco náš socialismus

na tyto cíle nebere ohled a podobně zatěžuje ekonomiku stejnou povinností, jakou zatěžuje lidi ve společenské struktuře.

Tento socialismus měl různé názvy, které ho odlišovaly od ekonomického socialismu: Autoritářský/pruský/německý socialismus v protikladu k anglickému socialismu (Oswald Spengler), socialismus politického imperialismu (Francis Parker Yockey), árijský socialismus v protikladu k semitskému socialismu (Evola), spartský socialismus Eduarda Velasca nebo jen socialismus nacionálního socialismu.

Rozhodujícím aspektem socialismu jako společenského řádu je, že vyžaduje dodržování povinnosti, která zcela odstraňuje drobné individuální zájmy, čímž popírá individualismus a kolektivismus jako soupeřící společenské struktury a následně popírá kapitalismus a komunismus jako ekonomické formy v jejich čistotě. Tento socialismus povinnosti z nutnosti musí objevit a rozvinout osobnost člověka, aby pochopil své místo ve společenském řádu, a tím si uvědomil i své místo v řádu kosmickém. Ze stejné nutnosti socialismus povinnosti zabraňuje individuálním a skupinovým konfliktům tím, že odstraňuje druh bojů, které by rozleptávaly společenský řád - organický stát se tak nazývá proto, že je jako živý organismus s buňkami a orgány, a ve zdravém organismu spolu ani buňky (jednotlivci), ani orgány (kolektivy) nebojují. Ledvina se nemůže pustit do boje proti srdci, protože mají ze své podstaty odlišné cíle, k nimž jsou "povinně vázány", a tak mezi nimi není prostor pro konflikt, pro závist, pro jiné zájmy.

Socialismus jako společenský řád, socialismus povinnosti, tedy také vyžaduje vytvoření hierarchie, odstraňuje falešnou rovnost a týká se každého člena této hierarchie, od shora dolů, protože každý je povinen plnit svou roli v rámci organického státu a v

kosmickém řádu. Když člověk dospěje k pochopení svého údělu (ve smyslu Francise Parkera Yockeyho jako potenciálu), své role v Kosmickém řádu, je povinen ji naplnit, usilovat o tu osobní Pravdu, která je součástí konečné pravdy. Tak najde své místo v hierarchii organického státu a naplní nejen svou vlastní, osobní pravdu, ale také pravdu všech, kteří tuto roli plní jako součást dané společenské vrstvy/stavu/kasty. Realizace pravdy této vrstvy/stavu/kasty pomáhá realizovat větší pravdu národa, k němuž všichni patří, který zase realizuje rasovou pravdu, ta zase realizuje lidskou pravdu jako celek, a každý z nich pomáhá přímo naplňovat konečnou pravdu, stejně jako prostřednictvím tohoto nárůstu dalších pravd - to je organický stát, kde je vše v harmonii a vytváří soudržnou a organickou existenci.

Jednou z věcí, která si dokázala nejdéle udržet svou přirozenou hierarchii, je armáda, která funguje na naprosto stejném principu (stejně jako všechno, pravda převládá ve svých principech na všech úrovních, proto ta možnost budování od osobní až po kosmickou pravdu), v důsledku čehož se tento socialismus povinnosti často přirovnává k armádě, bojovému bratrství, kde každý plní svou roli, aby byl organismus armády zdravý.

Ekonomika se rovněž stává podřízenou a povinnou naplňování organického státu a směřuje k realizaci všech menších pravd a konečné pravdy. Proto je ve fašismu hlavním určujícím aspektem ekonomiky její podřízenost stejné společné povinnosti, která se týká všech členů tohoto společenského řádu. Ekonomika nemůže být cílem sama o sobě, neboť ta plodí individualismus, čistý kapitalismus, liberalismus, a ty zase vedou ke vzniku kolektivismu a komunismu. Místo toho musí být ekonomika nástrojem k naplnění Povinnosti a uskutečnění

všech pravd v organickém státě. Fašistická ekonomika je pak ekonomikou podřízenou národu, což je označuje jako "socialistickou", ačkoli ve skutečnosti může být skutečný ekonomický systém různý, třeba i formou regulovaného kapitalismu, regulovaného tak, aby byl vázán na povinnost vůči organickému státu, národu, naplnění pravdy.

Proto je skutečný význam socialismu při definování fašistické ekonomiky - socialismus jako jakýkoli ekonomický systém podřízený organickému státu, národu, naplnění pravdy. Poté se můžete dohadovat o technických detailech konkrétního zavedeného ekonomického systému a jeho technickém názvu, ale dokud je tento systém podřízen těmto věcem a je vázán povinností jako zbytek společnosti, zůstává socialistický.

Chtěl jsem v celém článku upřesnit různými citáty, abych posílil svůj postoj, ale usoudil jsem, že bych je místo toho měl všechny uvést na konci s nějakým komentářem, abych přesně ukázal, jak všechny tyto citáty poukazují na toto chápání socialismu jako společenského řádu, socialismu povinnosti.

Francis Parker Yockey:

Socialismus je také eticko-sociální princip, nikoliv nějaký ekonomický program. Je protikladem individualismu, který vytvořil kapitalismus. Jeho samozřejmou, instinktivní myšlenkou je: každý za všechny. Pro individualismus jako životní princip bylo samozřejmé, že každý člověk při prosazování svých vlastních zájmů pracuje pro dobro všech. Pro socialismus jako životní princip je stejně tak zřejmé, že člověk pracující pouze pro sebe pracuje ipso facto proti dobru všech.

Parker zde staví socialismus do přímého protikladu k individualismu a následně ke kapitalismu, ale poukazuje na to, že tyto dva směry spolu souvisejí, že jsou v jednom balíku, a argumentuje protikladem nikoli z hlediska ekonomie, ale jako eticko-sociálními principy: v jednom je svoboda pro všechny, v druhém jsou lidé vázáni povinnostmi.

Odbory jsou prostým vývojem kapitalistické ekonomiky, ale nemají nic společného se socialismem, protože jsou to prostě vlastní zájmy.

Socialismus jako eticko-sociální princip, socialismus povinnosti, je protikladem vlastního zájmu.

Instinkt socialismu však naprosto vylučuje jakýkoli boj mezi jednotlivými složkami organismu.

Ve zdravém organismu se orgány a buňky neobracejí proti sobě, boj mezi nimi je nemožný, pokud jsou povinny plnit své role, což je možné pouze v socialismu povinnosti.

Socialismus je formou epochy politického imperialismu, autority, historické filozofie, nadosobního politického imperativu.

Socialismus povinnosti je nutně hierarchický, a proto je neodmyslitelně spjat s politickým imperialismem (na rozdíl od ekonomického imperialismu, jak jej definoval Marx), s autoritou, s povinností vůči vyššímu principu, který Parker nazývá nadosobním politickým imperativem a který bychom nazvali naplněním pravdy.

Jediný rozdíl mezi typy socialismu je mezi efektivním a neefektivním, slabým a silným, bázlivým a odvážným. Silné, odvážné a účinné socialistické cítění však sotva bude používat

terminologii odvozenou od protikladného typu myšlení, neboť silný, vzestupný, plnohodnotný život je souznějící ve slovech i činech.

Naší ekonomice bychom mohli říkat "kapitalistická", kdyby byl zaveden kapitalistický systém, ale dokud je povinně vázán, není to už čistý kapitalismus, takže označení socialistická by bylo výstižnější už jen z toho důvodu, že tento systém je podřízen, navíc toto označení přináší otevřené, silné a odvážné chápání, které se nesnaží skrývat. Jinými slovy, nazývat kapitalistický systém vázaný na povinnost kapitalistickým je slabost, která hrozí rozpadem společnosti. Povinnostmi svázaný kapitalismus je ve svém jádru vykastrován od svých základních aspektů individualismu a svobody pro všechny, a proto se stává socialistickým - zachování slova kapitalismus jej jen propůjčuje návratu individualismu a principu všech proti všem.

Pro socialismus však vlastnictví peněz neurčuje postavení ve společnosti stejně jako v armádě. Společenská hodnost v socialismu se neřídí penězi, ale autoritou. Socialismus tedy nezná žádné "třídy" v marxisticko-kapitalistickém smyslu. Vidí centrum života v politice, a má tedy v sobě určitého vojenského ducha. Místo "tříd", výrazů bohatství, má hodnost, průvodní jev autority.

Vyvstává zde typická paralela s armádou, kterou uvidíte znovu se objevovat v citátech jiných lidí, kteří prosazovali socialismus povinnosti. Tento citát opět naráží na to, že náš socialismus vyžaduje hierarchickou strukturu, proto se zmiňuje o hodnostech ve společnosti a respektování vztahů autority, které mezi hodnostmi existují.

Když se kulturní populace živí samy - a tím je právě ekonomika - živí vyšší organismus, neboť populace jsou jeho buňkami. Její buňky jsou pro nadosobní duši jako buňky lidského těla pro lidskou duši.

Pravá podstata ekonomiky v organickém státě se odhaluje, ekonomika není samoúčelná ani není nástrojem sobeckého materiálního obohacování, ale je výživou nezbytnou pro organismus, aby mohl žít a směřovat k vyššímu cíli své existence, výživou pro jeho jednotlivé buňky, orgány i celkový celek. To vyžaduje nezávislost ekonomiky národa na jakékoli vnější závislosti a nedovoluje nezávislost ekonomických prvků uvnitř organismu v míře, která by jim umožnila jít proti této struktuře vázané na povinnost.

Oswald Spengler:

Socialismus obsahuje prvky, které jsou starší, silnější a zásadnější než (Marxova) kritika společnosti. Tyto prvky existovaly i bez něj a vyvíjely se i bez něj, vlastně v rozporu s ním. Nenajdeme je na papíře, jsou v krvi. A jen krev může rozhodnout o budoucnosti.

Spengler naráží na to, že socialismus nemá nic společného s idejemi, plány nebo ideologiemi vytvořenými člověkem, podobně jako Parker jej nazývá eticko-sociálním principem, čímž naráží na jeho základní realitu, která je nezávislá na lidských ideách. Socialismus povinnosti je svým původem stejně nehmotný a přirozený jako hierarchie, neboť oba jdou ruku v ruce. Nejsou produktem papíru, ale přirozeným útvarem a jakýmsi instinktem v krvi, a předcházejí prvním lidským představám o tom, jak organizovat společnost, které se objevily až po přirozeném formování společností podle požadavků tohoto instinktu.

Strana Augusta Bebela měla bojovné vlastnosti, které ji odlišovaly od socialismu všech ostatních zemí: rachot dělnických praporů, klidný smysl pro odhodlání, dobrou disciplínu a odvahu zemřít za transcendentní princip.

[...]

Bebelova strana, mistrovské dílo skutečně socialistického muže činu, skutečně autoritářská a bojovná organizace...

Další vojenské paralely, které z dělnického stavu dělají vojenskou formaci pochodující, vázána povinností, do války za transcendentní princip, konečnou pravdu.

Německý, přesněji řečeno pruský instinkt hlásá, že moc patří k totalitě. Jednotlivec slouží totalitě, která je suverénní. Král, jak tvrdil Fridrich Veliký, je pouze prvním služebníkem svého lidu. Každému občanovi je určeno jeho místo v totalitě. Dostává rozkazy a poslouchá je. To je autoritářský socialismus, jak jej známe od osmnáctého století. Je v podstatě neliberální a antidemokratický, alespoň ve srovnání s anglickým liberalismem a francouzskou demokracií.

Každý jedinec patří k organickému státu, k živému organismu, a dokonce i král je povinen mu sloužit, a tím i všem jeho složkám, které se nacházejí na svém právoplatném místě a jsou povinny plnit svůj účel na tomto místě.

Vikingský duch a komunitní duch teutonských rytířů však postupně daly vzniknout dvěma protichůdným etickým imperativům. Jedna strana v sobě aktivně nesla germánskou ideu, zatímco druhá se jí cítila být podřízena: osobní nezávislost na jedné straně a nadosobní duch společenství na straně druhé. Dnes tyto koncepce označujeme jako "individualismus" a "socialismus". Těmito slovy se shrnují ctnosti nejvznešenějšího druhu: v jednom případě osobní odpovědnost, samostatnost, rozhodnost a iniciativa, v druhém případě věrnost, disciplína, obětavost a smysl pro povinnost. Být svobodný a sloužit - není nic těžšího než toto. Národ, jehož duch a bytost jsou toho schopny, národ, který dokáže skutečně sloužit a být svobodný, si zaslouží vzít na sebe velký osud.

Zde je trochu problém se sémantikou a zároveň neshoda se Spenglerem. To, co zde Spengler definuje jako individualismus, bychom opět rozlišili jako osobnost, právě proto, abychom oddělili individualismus, který Spengler popisuje, od liberálního individualismu konkurenční svobody pro všechny.

Mělo by být zřejmé, že "individualismus" Vikingů nemá s liberálním individualismem nic společného, navíc lze tvrdit, že Vikingové i teutonští rytíři přijímali jak "individualismus", tak "socialismus", jak je definuje Spengler, spíše než aby byli reprezentanty jednoho nebo druhého.

Tato osobnost však není protikladná, nýbrž vnitřně nezbytná pro socialismus povinnosti, kde je realizace osobní pravdy poháněna vlastnostmi, které přisuzuje individualismu, a poté je umístěna do organického státu, kde nastupují vlastnosti, které přisuzuje socialismu. Popis svobody a služby je však dokonalým obrazem společenského řádu organického státu, který vytváří socialismus povinnosti.

Autoritativní socialismus je z definice monarchistický. Nejodpovědnější pozice v tomto gigantickém organismu, slovy Fridricha Velikého role "prvního služebníka státu", nesmí být přenechána ambiciózním soukromníkům. Představme si jednotný národ, v němž je každému přiděleno jeho místo podle jeho socialistické hodnosti, jeho talentu k dobrovolné sebekázni založené na vnitřním přesvědčení, jeho organizačních schopností, jeho pracovního potenciálu, uvědomění a energie, jeho inteligentní ochoty sloužit společné věci. Plánujme všeobecnou pracovní brannou povinnost, jejímž výsledkem budou profesní cechy, které bude spravovat a zároveň řídit správní rada, a nikoli parlament. Vhodný název pro tento správní orgán ve státě, kde má každý práci, ať už je to armádní důstojník, státní úředník, zemědělec nebo horník, by mohl být "pracovní rada".

Opět potvrzení, že socialismus povinnosti je neodmyslitelně spjat s hierarchií, která musí mít vrchol, nejvyšší hodnost, ne nutně monarchistickou v plné podstatě tohoto slova, musí to být

prostě pozice absolutní moci, monarcha je v podstatě (ta část monarchie, která je přímo relevantní pro tento řád, tj. absolutní moc) totéž co diktátor nebo vůdce. Post nejvyšší moci, a tedy i nejvyšší odpovědnosti.

Spengler pak znovu vykresluje přesný obraz toho, co nazýváme organický stát a socialismus jako společenský řád.

Stejně tak připomíná profesní cechy, o nichž mluví i Evola, když popisuje tradiční společnosti, a zejména starověký Řím, kde existovaly cechy povolání, což ještě více umocňuje vojenský charakter socialismu povinnosti a to, jak se odráží ve společenské struktuře organického státu:

... společná činnost zajišťovala pouto a řád stejně jako krev a rituály pro vyšší kasty, které se takovým činnostem nevěnovaly, cechy/korporace jsou jako svazy povolání na rozdíl od profese, jsou to lidé s určitým povoláním shromáždění v téměř náboženské instituci, která uctívala "démona" svého povolání a kult mrtvých, tj. hrdinů zmíněného povolání, kteří představovali ideální pouto mezi příslušníky daného povolání (kulty božských/legendárních patronů pro každé povolání).

Lidé se společným osudem, společným záměrem a povinností se sdružují do těchto cechů povolání, které jsou jakýmsi druhem bojovných bratrstev, sloužících své společné pravdě a konečné pravdě vůbec, což se dobře shoduje s tím, co Spengler řekl v jednom z předchozích citátů: rachot dělnických praporů, klidný smysl pro odhodlání, dobrá disciplína a odvaha zemřít pro transcendentní princip. Tyto cechy jsou orgány organického státu.

Odtud pramení (Marxova) nenávist k těm, kdo nepotřebují pracovat. Fichteho socialismus by takové lidi obvinil z lenosti,

označil by je za nezodpovědné, postradatelné vyhýbače a parazity. Marxův instinkt jim však závidí. Jsou příliš blahobytní, a proto je třeba se proti nim bouřit. Marx vštípil svému proletariátu pohrdání prací.

Zatímco lidé, kteří ve své práci naplňují svou osobní pravdu, jež je posláním, povoláním, které je hluboce nezbytné pro jejich seberealizaci, nemohou a nikdy nebudou pohrdat prací, ti, kteří ze zištných důvodů vidí v práci překážku k hmotnému bohatství a bránu k dekadenci, nemohou prací pohrdat jinak než jako břemenem nebo nešťastnou překážkou na cestě k cíli. Zatímco kapitalisté dosahují svého cíle, komunismus se na tento výsledek dívá závistivě a považuje ho za nakradené zboží, a proto požaduje násilný převrat, aby "okradl zloděje". To opět posiluje, jak je komunismus produktem kapitalismu a má kořeny ve zcela totožných cílech a mentalitě, které jsou socialismu z povinnosti zcela cizí. Ukazuje to také, jak přesně mohla vzniknout myšlenka "automatizovaného luxusního komunismu" a proč tolik moderních komunistů otevřeně pohrdá prací a drží se od ní co nejdále, přičemž haraší kapitalistickými předpoklady moderní společnosti, zatímco plně využívají jejích výhod, které byly stejným způsobem jejich vlastním cílem jako cíl kapitalistů, jimiž haraší.

Z čistě technického hlediska je socialismus principem veřejné služby. V konečném důsledku má každý pracovník postavení nikoli podnikatele, ale veřejného zaměstnance, stejně jako každý zaměstnavatel. Existují veřejní zaměstnanci v průmyslu, obchodu, dopravě a armádě. Tento systém byl realizován v nejvelkolepějším stylu v egyptské kultuře a opět, i když zcela jinak, v Číně. Představuje vnitřní formu západní politické civilizace a projevil se již v gotických městech s jejich

profesními cechy a korporacemi. Symbolickým vyjádřením tohoto systému byla gotická katedrála, v níž byl každý prvek nezbytnou součástí dynamického celku.

Jasné vyjádření našeho socialismu jako socialismu povinnosti, každý je povinen plnit svou roli v organickém státě. Stejně tak byla gotická katedrála symbolickým znázorněním tohoto socialismu pro Otta Strassera:

Socialismus je důstojnický sbor, socialismus je Kolínská katedrála, socialismus jsou hradby starého císařského hlavního města.

V symbolu "hradeb starého císařského hlavního města" je opět narážka na vojenský charakter socialismu, na jeho neodmyslitelný vztah k autoritě.

Rytířská myšlenka skutečného socialismu stojí nebo padá s prusismem.

Silná paralela mezi socialismem povinnosti a rytířstvím, ukazující všechny důležité prvky a typické paralely: vojenský charakter, vázanost na povinnost, autoritářství, organizovanost v řádu nebo cechu povolání.

Namísto autoritářského socialismu se anglický nebo americký miliardář hlásí k působivé formě soukromého socialismu, k programu blahobytu ve velkém měřítku, který proměňuje jeho osobní moc v potěšení a morálně likviduje příjemce sociálních prostředků.

Důležitý citát pro uklidnění některých Američanů, kteří mají na slovo socialismus reakci na kolenou, protože sociální stát nemá nic společného s autoritářským socialismem povinnosti, který z titulu své struktury nemůže mít pijavice, staví každého člena

společnosti na jeho právoplatné místo, a jak to vyjádřil Spengler v jednom z předchozích citátů: "stát, kde má každý své uplatnění".

V socialismu zůstává ekonomická vůle stejně svobodná jako vůle šachisty; pouze konečný efekt se řídí regulovaným průběhem.

Tento citát ukazuje, že v socialismu je ekonomika jednoduše povinností vázána na konečný cíl, prostředky, jimiž se tohoto cíle dosahuje, se mohou skutečně lišit a ve skutečnosti zůstávají svobodné, pokud účastníci procesu plní svou povinnost. Jistě, může to být něco, co více připomíná "kapitalismus", ale nakolik je to vázáno povinností, je to socialismus.

...Socialismus symbolizuje [...] úkol, který je třeba splnit...

Socialismus povinnosti, povinnosti k vyššímu cíli, úkolu, který je třeba splnit, od nejmenšího úkolu jednotlivce přes úkol jeho cechu, jeho kasty/stavu až po úkol národa, přičemž úkolem je dodržování jejich příslušných pravd, a tím i konečné pravdy Kosmického řádu. Společenský řád, v němž jsou lidé svobodní a zároveň slouží, motivováni touhou, kterou Ernst Jünger charakterizoval jako "dělat to, co je nutné".

Velké trusty se již prakticky staly soukromými státy, které vykonávají protektorát nad oficiálním státem. Pruský socialismus však předpokládá začlenění těchto profesně-zájmových "států" do státu jako celku.

Jak řekl Mussolini: "Vše ve státě, nic mimo stát, nic proti státu". Organický stát jako organismus vyžaduje ke svému fungování naprostou integraci všech svých částí, nemůže připustit boj svých orgánů či buněk. Socialismus povinnosti tak vše

podřizuje společné povinnosti, čímž vytváří integrální soudržnost organismu.

Smysl socialismu spočívá v tom, že v životě nepřevládá protiklad bohatých a chudých, nýbrž postavení dané výkonem a schopnostmi. To je náš druh svobody: svoboda od ekonomické rozmarnosti jednotlivce.

[...]

Socialismus znamená schopnost, ne touhu.

Spengler znovu zdůrazňuje rozdíl mezi socialismem povinnosti s jeho přirozenou hierarchickou strukturou a sobeckým individualismem, který se snaží povinnost zcela zavrhnout. Nejde o sobecké zájmy a touhy, ale o to, aby člověk zaujal odpovídající místo podle své vrozené přirozenosti, a tedy podle svých schopností.

A konečně:

"Ještě jednou: Socialismus znamená moc, moc a ještě více moci."

Eduardo Velasco:
Ve své knize "Sparta a její zákon" Velasco neustále hovoří o spartském socialismu, což slouží k dalšímu upevnění chápání našeho socialismu jako socialismu povinnosti, a proto je často srovnáván s vojenskými strukturami a militantními organizacemi, v tomto případě s militantní povahou spartské společnosti.

Střízlivý, asketický a bojovný socialismus, který hlásal Lykúrgos a který vyžadoval, aby se všichni mladí muži odloučili od svých rodin a jedli se svými druhy, nebyl mezi mnohými, zejména bohatými a zámožnými, dobře přijímán.

Zde je kladen důraz na cechy povolání a důležité pouto, které existovalo mezi těmi, kdo sdíleli stejnou povinnost.

Sparta se stala socialistickou a totalitní - chápanou v původním smyslu jako civilizace organizovaná a disciplinovaná nadanou elitou, tvořenou jejími nejlepšími syny a založenou na hodnotově-krevně-duchovně-biologických kritériích. Takový socialismus se mohl odehrát pouze v době železné, protože se snažil spojit to, co bylo rozbité, a byl spíše aristokracií než demokracií. Spengler popsal tento typ militaristicko-imperialisticko-patriarchálního systému ve svém díle Prusismus a socialismus a všiml si, jak se tento systém v dějinách znovu a znovu vynořuje, vtělí se do větších měst a vede k říším. (Spengler rozlišuje čtyři nadřazené socialismy: Římské impérium, Španělské impérium, Britské impérium a Prusko, které vyústilo v Druhou říši. My bychom přidali ještě dva socialismy: Sparta a Třetí říše.)

Velasco mi to tady spojuje a zároveň přidává prvky, které zůstaly víceméně nevysloveny, a sice že organický stát je odvozen od společné krve a ducha.

Nerozlišovalo se bohatství, pouze samotná statečnost, a při hodnocení člověka se přihlíželo ke zkušenostem. Spojovala je skutečnost, že prošli výukou, prošli podobnými útrapami a byli mužskými Sparťany. Byli hrdí na to, že vstupují do falangy po boku těch, kteří dostatečně prokázali svou houževnatost, statečnost a spravedlnost. To z nich dělalo bratry.

Tento citát opět pomáhá pochopit podstatu cechů povolání v rámci socialismu jako společenského řádu, který měl hlubší spojující prvek než jen být kolegy stejné profese, protože v takovýchto ceších jsou lidé spojeni ve službě stejné pravdě,

která je důvěrnější než pravda národní nebo rasová, ačkoli všechny jsou ze své podstaty spojeny a existují současně jako součást jedné konečné pravdy. Toto hlubší pouto vychází z výlučnosti tohoto povolání právě pro tyto lidi, neboť bylo odrazem jejich vnitřní povahy. Mohou respektovat všechny příslušníky národa, protože jsou ve společné službě národní pravdě, ale při plnění téhož povolání mají členové cechu pouto založené na společných instrukcích a útrapách, je třeba prokázat, že patří k tomuto konkrétnímu bratrstvu v rámci hierarchie bratrstev, která společně tvoří organický stát.

Pokus o účast na povolání, které vám není vlastní, se tak stává urážkou všech lidí tohoto povolání, protože označuje takovou osobu za vetřelce do jejich bratrstva a také za někoho, kdo se vyhýbá své vlastní jedinečné povinnosti, což je důvod, proč se ve starověkých kastovních společnostech mohly nižší kasty dívat svrchu na osobu z vyšší kasty, která se pokoušela účastnit se jejich aktivit.

Hlavní věcí při formování žen byla fyzická a "socialistická" výchova, aby svůj život zasvětily vlasti - stejně jako muži, jen s tím rozdílem, že v jejich případě nebylo povinností prolévat svou krev na bitevním poli, ale udržovat při životě domov, poskytovat svému rodu silné a zdravé potomstvo a vychovávat je s moudrostí a péčí. Rodit děti je plodem ženského instinktu, který obnovuje rod: to bylo poslání vštěpované spartským dívkám.

Zde bychom mohli připomenout Mussoliniho a Gregora Strassera:

Válka je pro muže tím, čím je pro ženu mateřství.

Pro muže je vojenská služba nejhlubší a nejhodnotnější formou účasti na státu - pro ženu je to mateřství! Existuje mnoho afrických kmenů, kde jsou matky, které zemřou při porodu, pohřbívány se stejnými poctami jako válečníci, kteří padli v boji!

V tomto konkrétním případě se socialismus povinnosti odvolává na přirozenou povahu muže a ženy, a tak je povinností muže prolévat krev na bitevním poli a chránit národ a rasu, zatímco povinností ženy je pokračovat v její existenci prostřednictvím plození. Stejně tak jsou tyto povinnosti v socialismu povinnosti pouze zdůrazněny, zatímco individualistické rozmary vedou muže k tomu, aby se vyhýbali nebezpečí ze strachu z bolesti a přerušení obstarávání hmotného bohatství nebo užívání si dekadentních rozkoší, a ženy vedou k tomu, aby se vzdaly své role matek jako nechtěné přítěže a nežádoucího následku hledání rozkoší.

Sparťanská falanga: socialistické instituce až do základů.

Další narážka na militantní povahu socialismu z povinnosti.

Svým jednáním dokazovali, že jejich socialismus svazku a oběti je jasně nadřazen jakémukoli jinému politickému systému a že jsou lépe připraveni čelit době železné.

Pokud si přečtete celou tuto knihu, zjistíte, jak spartské společenské uspořádání dokonale odpovídá popisu, který Spengler uvedl v předchozím citátu: "v jednom případě osobní odpovědnost, samostatnost, rozhodnost a iniciativa, v druhém případě věrnost, disciplína, obětavost a smysl pro povinnost. Být svobodný a sloužit - není nic těžšího než toto. Národ, jehož duch a bytost jsou toho schopny, národ, který dokáže skutečně sloužit a být svobodný, si zaslouží vzít na sebe velký osud."

Tento socialismus povinnosti si může velmi dobře vyžádat něčí oběť, ale člověk se obětuje dobrovolně, hnán svým smyslem pro povinnost, je svobodný a zároveň slouží, hnán touhou "konat to, co je nutné".

Julius Evola:

Výše jsme již uvedli několik Evolových citátů, kde to bylo vhodné, nicméně zdůrazněme Evolův popis árijského socialismu z jeho díla "Pohanský imperialismus".

Ve skutečnosti však existuje individualismus, který v sobě obsahuje - v hodnotách věrnosti, služby a cti - zárodky překonání izolace a egoismu jednotlivce a umožňuje klidnou a zdravou hierarchickou organizaci. Ani Římané, ani původní árijsko-římské stavy nemusely čekat na křesťanský socialismus, aby mohly dosáhnout skutečných, vyšších forem organizace. Na jedné straně je tu árijský socialismus, válečnický ideál sdružení svobodných pánů, a na druhé straně semitský, dvojznačný, totemický, nemužný socialismus založený na vzájemné závislosti a patosu, něco, s čím bychom si nevěděli rady a co považujeme za hanbu evropské duše.

Zde lze v popisu "vikingského" individualismu spatřit podobnost mezi Evolovým a Spenglerovým pohledem na individualismus.

Ve většině případů, kdy Evola ve své knize zmiňuje socialismus, proti němu skutečně vystupuje, ale většinou se zabývá tím druhým "semitským" typem, který popisuje výše, a podává Marxovu kritiku podobnou té Spenglerově a Yockeyově tím, že Marxův "socialismus" dává do uvozovek. Lze tvrdit, že Evola nemá rád socialismus jako slovo pro možný zmatek, který může vyvolat (jde až tak daleko, že říká, že jakýkoli

"socialismus" by měl být odmítnut a dokonce by se mělo sledovat, aby se socialismus nacionálněsocialistický nerozrůstal a nestal se ústředním bodem), čímž vyzývá k vládě mas, nikoli elit. Sami jsme obeznámeni se zmatkem, který socialismus nacionálního socialismu často vyvolává, ale vše, co bylo dosud citováno, by mělo ukázat, jak pevné je pochopení téhož socialismu povinnosti u lidí, kteří sdílejí náš boj.

Ve skutečnosti je z výše uvedeného popisu árijského socialismu jasně patrné, že i sám Evola sdílí stejnou vizi a chápání: má bojovný charakter válečnického ideálu (v souladu s analogií Sparty), který vidí své účastníky jako svobodné muže, kteří jsou schopni sloužit (podle Spenglerova popisu) - svobodným pánům.

Do fungování Hitlerova NS režimu můžeme blíže nahlédnout také prostřednictvím Evolových "Poznámek o Třetí říši" a ukázat tak socialismus povinnosti v akci:

Co se týče hospodářské oblasti, Hitler již dříve potvrdil přednost politických problémů a určité vize života před problémy ekonomickými. Prohlásil, že "stát nemá nic společného s nějakou konkrétní ekonomickou myšlenkou nebo s konkrétním vývojem hospodářství" a že "stát je organismus lidu, a nikoliv ekonomická organizace".

Podřízení ekonomiky službě národu a jeho pravdě, bez ohledu na to, jaké jsou skutečné ekonomické praktiky, pokud jsou vázány na úkol sloužit tomuto organickému státu. Kromě toho Hitler popsal cechy povolání v Mein Kampu, 2. svazek, 12. kapitola:

Nacionálně-socialistické odbory nejsou nástrojem třídního boje, ale nástrojem, který zastupuje různá povolání.

Skupiny povolání, cechy existují jako orgány organického státu, nikoli jako konkurenti.

Dále Evola hovoří o některých krocích Hitlera, jakmile se dostal k moci, který použil "středověké organické a korporativistické struktury" jako svůj virtuální model, čímž opět naráží na tentýž socialismus jako společenský řád.

Podle zákona z 20. ledna 1934 "v podniku bude podnikatel jako šéf (Führer) podniku a zaměstnanci a dělníci jako jeho družina (Gefolgschaft) konkrétně pracovat na dosažení cílů podniku a na společném prospěchu národa a státu". Špatné fungování velkého podniku již nemělo být považováno za pouhou soukromou záležitost, ale pohlíželo se na něj jako na druh politického zločinu. V zásadě neexistovala povinnost jednotlivých podniků jako autonomních jednotek připojit se k "německé pracovní frontě". Dále vstup do fronty neznamenal regulaci shora dolů jako ve fašistickém korporatismu.

Hospodářské subjekty byly omezeny pouze jednou zásadou: Povinnost plnit svůj úkol, "poskytovat výživu vyššímu organismu", jak vysvětluje Yockey.

Kromě toho se podle těchto nových zákonů mohlo soukromé hospodářství ve Třetí říši rozvíjet velmi svobodně. Velké průmyslové komplexy zůstaly zachovány a mimo marxismus a odbory posilovaly a oživovaly onen pocit solidarity různých živlů, který je z velké části charakterizoval již dříve. Vláda nepřistoupila k převzetí podniků ve jménu státu, národa nebo společnosti. Některé radikální články programu strany (články 13 a 14) v této oblasti byly odloženy stranou. Princip "nivelizační integrace" zde našel spásné meze, takže se najdou tací, kteří budou mluvit o Hitlerově spolčení s "barony

průmyslu". Ve skutečnosti šlo o národní frontu, kde každý stál na svém místě a měl plodnou a odpovědnou svobodu iniciativy. Tento systém prokázal svou největší účinnost ve Třetí říši a prošel všemi zkouškami až do konce. Nejenže rychle zmizela nezaměstnanost, ale někdy se nedostávalo pracovníků pro úkoly, které stát zavázal k dokončení svých plánů na obnovu, rozvoj a národní velikost.

To opět vypovídá o velké pružnosti skutečného hospodářského systému, který může za fašismu/NS existovat, ale jen do té míry, do jaké se stane integrální součástí celého organismu, stane se jeho součástí s vlastní rolí, vlastním úkolem, který je povinen plnit.

V Evolově brožuře "Orientace" z roku 1950 toho najdeme více:

To musíme utvrdit: vše, co je ekonomií a ekonomickým zájmem jako pouhým uspokojováním fyzických potřeb, mělo, má a vždy bude mít v normálním lidstvu podřízenou funkci; že mimo tuto sféru je třeba rozlišit řád vyšších, politických, duchovních a hrdinských hodnot, řád, který - jak jsme již řekli - nezná a ani nepřipouští, proletáři nebo kapitalisté, a záleží jen na tom, jaké věci je třeba definovat jako hodné života a smrti. Musí být nastolena skutečná hierarchie, musí být diferencovány nové důstojnosti a na vrcholu, vyšší funkce velení imperia musí dominovat.

Podřízení ekonomických úkolů vyšším úkolům, čímž bude vázána povinnost.

... potřeba, aby v samotném nitru podniku byla obnovena ona jednota, ona solidarita diferencovaných sil, kterou ohrozila a rozbila kapitalistická lež (s podvratným parazitickým typem spekulanta a finančně-kapitalistického člověka) na jedné

straně a marxistická agitace na straně druhé. Je třeba přivést podnik do podoby téměř vojenské jednoty, v níž se srovnávají solidarita a věrnost sdružených pracovních sil kolem něj ve společném podniku s duchem odpovědnosti, s energií a kompetencí ředitelů. Jediným skutečným úkolem je však organická přestavba podniku a k její realizaci není nutné používat formulace, které mají za účelem nízkých propagandistických a volebních cílů adorovat ducha pobuřování vrstev podřízených masám, maskovaného za "sociální spravedlnost". Obecně je třeba obnovit stejný styl aktivní neosobnosti, důstojnosti, solidarity ve výrobě, který je typický pro staré profesní a řemeslnické korporace.

Více militantních paralel, nyní, když jsou podniky organizovány v militantním stylu socialismu povinnosti, s více výzvami k obnovení cechů povolání a odsouzení kapitalismu i marxismu.

Pokud jde o jednotlivce, ke skutečnému překonání jak individualismu, tak kolektivismu dochází teprve tehdy, když jsou lidé tváří v tvář lidem, v přirozené rozmanitosti jejich bytí a jejich důstojnosti. A co se týče jednoty, která musí obecně zabránit každé formě oddělování a absolutizace jednotlivého, musí být v podstatě duchovní, musí být ústředním, orientujícím vlivem, impulsem, který v závislosti na vůdcích nabývá velmi diferencovaných forem projevu. To je pravá podstata "organického" pojetí, které stojí v protikladu k rigidním a vnějškovým vztahům typickým pro "totalitarismus".

Překonání individualismu a kolektivismu vychází z uvědomění si vlastní osobnosti a osobitosti tím, že se člověk přidrží své vlastní pravdy a zaujme své místo ve společenském řádu.

Ernst Jünger:

Další osobnost, kterou jsme již citovali a která formulovala velmi výstižný způsob, jak vysvětlit to, co Yockey označil jako "instinkt socialismu":

Tak budou naše hodnoty hodnotami hrdinů, bojovníků, ale nikdy ne kupců, kteří jsou připraveni měřit celý svět svým metrem. Nebudeme mudrovat nad prospěchem a praktickým ziskem, nebudeme mít potřebu pohodlí, budeme vyžadovat jen to, co je nezbytné - to, co si přeje osud.

Nic společného s ekonomikou, materialismem, osobním ziskem nebo malichernými osobními zájmy, naopak touha naplnit to, co je nezbytné, co si přeje osud - naplnit svou povinnost, jinými slovy pravdu. Ještě kratší způsob, jak to popsat, by byl "vůle k pravdě".

Staří důstojníci prokázali schopnost přizpůsobit se podmínkám a obětovat se. Brzy po katastrofě mnozí z nich projevili ochotu odmítnout všechna dřívější privilegia a zapojit se do úsilí o obnovu země v prosté vojenské uniformě. Mezi důstojníky dobrovolnického sboru z roku 1919 převládal skutečně nový duch, zatímco socialisté po celé zemi prováděli své experimenty, praktikovali reálný socialismus, který neměl nic společného s vřavou, jež vládla v ulicích.

Ukázka toho, jak je tento druh socialismu přirozený pro vojenskou formaci a zkušenosti z války, jak veteráni jednají ve skutečném socialismu, na rozdíl od teoretického ekonomického "socialismu" marxistických rebelů.

Nacionalismus se nechce smířit s vládou masy, ale požaduje nadvládu identity, jejíž nadvláda je tvořena vnitřním obsahem a živou energií. Nechce ani rovnost, ani nestrannou

spravedlnost, ani svobodu, která je shrnuta do prázdných nároků. Chce se opájet radostí a její radostí je být sama sebou, a ne něčím jiným. Moderní nacionalismus se nechce vznášet v bezvzdušném prostoru teorií, neusiluje o "svobodné myšlení", ale touží získat pevné vazby, řád, zapustit kořeny ve společnosti, krev a půdu. Nepřeje si socialismus příležitostí, touží po socialismu povinnosti, po onom tuhém stoickém světě, jemuž se jednotlivý člověk musí obětovat.

A v tom spočívá neodmyslitelný vztah nacionalismu krve a půdy a socialismu povinnosti - s radostí realizovat vlastní přirozenost a naplnit své místo ve společenském řádu, kde je každý vázán povinností.

Celkově lze jen stěží popřít, že socialismus, jak jej praktikují fašisté a nacionální socialisté, není ekonomický systém, ale společenský řád nezbytný pro vytvoření organického státu, který podřizuje ekonomiku povinnosti před národem a který povznáší každého člověka k dosažení jeho potenciálu a podílu na společné radosti z povinnosti vůči Kosmickému řádu.

Existuje mnoho dalších citátů, které lze podrobněji prozkoumat a které dále prozradí onu podstatu našeho boje a našeho cíle:

Fašismus neslibuje ani slávu, ani tituly, ani zisk - pouze povinnost a boj.

Povinnost před pravdou, boj při plnění této povinnosti.

Na jednotlivci nezáleží, důležitý je úkol, což znamená, že otázka vůdce je vyřešena tím nejjednodušším a nejjistějším způsobem.

Individuální vlastní zájmy nemají žádnou hodnotu, úkol, který před člověka staví jeho osobní pravda, je tím, co skutečně

určuje jeho osobnost a jeho místo ve společnosti a v životě jako takovém, a tak se i vůdci projevují svou povinností, která je volá ke splnění jejich úkolu, jejich cíle.

...chceme to, co je nezbytné. Proč? Protože je to nezbytné! Čeho tímto způsobem dosáhneme? Význam.

Tím, že děláme to, co je nezbytné, co vyžaduje pravda, k čemu jsme povinni, realizujeme své osobní pravdy a dosahujeme tak seberealizace a smyslu.

Dělník v novém smyslu znamená pospolitost krve všech pracujících v rámci národa a ve prospěch národa.

Společná krev znamená společnou povahu, společnou pravdu, společný cíl, úkol a povinnost, povinnost vůči národu a jeho pravdě.

Když tedy někdo chce mluvit o fašistické ekonomice, je třeba mu to jednoduše říci: Fašistická ekonomika je ekonomika podřízená organickému státu a povinná vyživovat jej, jeho buňky a orgány, aby i ony mohly plnit své vlastní povinnosti a realizovat své místo v Kosmickém řádu.